

nr. 158 en Aanbeveling nr. 166 betreffende de beëindiging van de arbeidsrelatie op initiatief van de werkgever. Het beginsel dat elk ontslag door de werkgever op een geldige reden moet berusten bleef daarbij behouden, en werd nadien ook overgenomen in art. 24 van het Herziene Europees Sociaal Handvest. Sinds 1999 is het ook terug te vinden in art. 30 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, onder de noemer «bescherming bij kennelijk onredelijk ontslag».

De Belgische Staat acht zich echter niet formeel door dit beginsel gebonden. Enerzijds heeft België Conventie nr. 158 tot op heden niet geratificeerd en wijst het de bindende kracht van art. 24 van het Herziene Europees Sociaal Handvest af, anderzijds heeft het Handvest van de grondrechten van de EU slechts een beperkte personele en materiële werkingssfeer (zie hierover ook: L. Monserez, «Het verdrag van Lissabon: een echte bres in de ontslagmacht van de werkgever?», *Or.* 2010, 97-110).

Niettemin vormde het beginsel van de geldige reden in het internationaal arbeidsrecht duidelijk een bron van inspiratie voor de Belgische regelgeving inzake willekeurig ontslag. De rechter die deze regelgeving interpreteert, moet bijgevolg ook rekening houden met de evoluties in het internationaal arbeidsrecht. Het gaat daarbij om een toepassing van de zogenaamde «reflexwerking» van sociale grondrechten (A.W. Heringa, *Sociale grondrechten. Hun plaats in de gereedschapskist van de rechter*, 's-Gravenhage, Asser Instituut, 1989, 260 e.v.).

7. De tweede aanwijzing van het Hof van Cassatie zit vervat in het begrip «kennelijk onredelijk ontslag». Door het willekeurig ontslag te bestempelen als een vorm van «kennelijk onredelijk ontslag», lijkt het Hof van Cassatie impliciet te kennen te geven dat de rechter zich bij het beoordelen van de geldigheid van de aangevoerde ontslagredenen zeer terughoudend moet opstellen, en dat hij slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt.

De rechter mag zich inderdaad niet in de plaats van de werkgever stellen om uitspraak te doen over de opportuniteit van het ontslag. In die zin moet hij zich terughoudend opstellen en mag hij bij zijn beoordeling geen afbreuk doen aan de beleidsmargin die de werkgever toekomt in het raam van zijn vrijheid van ondernemen.

Of dit impliceert dat de toetsingsbevoegdheid van de rechter ook werkelijk marginaal is, valt te betwijfelen. Vanuit de opvatting dat willekeurig ontslag een toepassing vormt van de gemeenrechtelijke figuur van rechtsmisbruik, lijkt een marginale toetsingsbevoegdheid van de rechter vrij logisch. Dat is echter veel minder het geval wanneer men de hiervoor geschetste

internationaalrechtelijke context in rekening brengt, en meer bepaald het beginsel dat het ontslag door de werkgever op een geldige reden moet berusten.

In de tekst van Conventie nr. 158 van de IAO en in art. 24 van het Herziene Europees Sociaal Handvest is alleszins geen sprake van een louter marginale toetsing. Art. 30 van het Handvest van de grondrechten van de EU draagt weliswaar als opschrift «bescherming bij kennelijk onredelijk ontslag», maar een vergelijking met de Engelse en de Franse tekst (*unjustified dismissal/licenciement injustifié*) leert dat het woord «kennelijk» in de Nederlandse vertaling eerder ongelukkig is. Allicht wilden de opstellers hiermee verwijzen naar de Nederlandse figuur van de kennelijk onredelijke opzegging, die teruggaat op art. 7:681 van het Nederlands BW (zie ook: L. Monserez, *o.c.*, *Or.* 2010, 105). Hoewel deze figuur naar Nederlands recht impliceert dat de toetsingsbevoegdheid van de rechter in beginsel marginaal is, heeft dit marginale karakter in de loop der tijden echter aan betekenis ingeboet en is de marginale toetsing gestaag opgeschoven in de richting van een vollere toetsing (J. van Dronghen e.a., *Individueel arbeidsrecht 3: ontslagrecht*, Zutphen, Paris, 2007, 222).

Veeleer dan terug te grijpen naar de gemeenrechtelijke principes inzake rechtsmisbruik, lijkt het dus raadzaam om ook op dit punt verder aansluiting te zoeken bij de normen die de Internationale Arbeidsorganisatie tot stand heeft gebracht en bij de internationale grondrechtenverdragen.

Wim Vandeputte
Assistent Instituut voor Arbeidsrecht
K.U.Leuven

Hof van Beroep te Gent

1e Kamer – 24 januari 2008

Voorzitter: de h. Floren

Raadsheren: de h. Jocqué en mevr. Broeckx

Advocaten: mrs. Van Haesebrouck en Lagae

Verzekering – Aansprakelijkheidsverzekering – Betaling kosten en ereloon door verzekeraar – Belangenconflict tussen verzekeraar en verzekerde – Niet te wijten aan verzekerde

Wanneer het belangenconflict tussen de verzekeraar en de verzekerde niet te wijten is aan de verzekerde, is de verzekeraar op grond van art. 82 Wet Landverzekeringsovereenkomst ertoe gehouden het ereloon en de kosten van de raadsman van zijn verzekerde ten laste te nemen. De uiteindelijke beslechting van het geschil is niet relevant; het is enkel vereist dat door een derde een aanspraak wordt geformuleerd waarvoor de verzekeraar

tot dekking kan gehouden zijn en het belangenconflict tussen de verzekeraar en de verzekerde niet aan deze laatste te wijten is.

NV V. t/ NV U.B.

...

Beoordeling

1. Geïntimeerde sloot bij de NV Z., rechtsvoorgangster van appellante, de polis nr. (...) burgerlijke aansprakelijkheid na levering af. Zij vordert in het raam van deze polis betaling door haar verzekeraar van het ereloon en de kosten van haar raadsman voor diens tussenkomst in het huidig geschil.

Op de tussen partijen gesloten verzekeringsovereenkomst is met betrekking tot de vergoeding van de kosten en het ereloon van de advocaat van de verzekerde art. 82 Wet Landverzekeringsovereenkomst van toepassing. Art. 82, derde lid, Wet Landverzekeringsovereenkomst bepaalt dat de verzekeraar, zelfs boven de dekkingsgrenzen, de kosten betreffende burgerlijke rechtsvorderingen, alsook de honoraria en kosten van de advocaten en deskundigen, betaalt, maar alleen in zover die kosten door hem of met zijn toestemming zijn gemaakt of, in geval van belangenconflict dat niet te wijten is aan de verzekerde, voor zover die kosten niet onredelijk zijn gemaakt.

De NV U.B. werd in de huidige procedure betrokken door de dagvaarding van 15 december 2003, uitgaande van M.J. en de BVBA M.S. Uit de dagvaarding blijkt dat de NV U.B. werd aangesproken in vrijwaring «op grond van het feit dat gedaagde, de NV U.B. de leverancier is van de onderlaag alsook de werkwijze tot plaatsing heeft voorgeschreven». De NV U.B. werd aldus aansprakelijkheid voor de schade aan de vloer toegeschreven zowel op basis van het door haar geleverde product als ingevolge de werkwijze die zij met betrekking tot dit product had voorgesteld.

Op grond van de aanspraken van M.J. en de BVBA M.S. kon appellante eventueel ertoe gehouden zijn dekking te verlenen, omdat een gebrek aan het door geïntimeerde geleverde goed werd ingeroepen. De vordering van M.J. en de BVBA M.S. kon leiden tot een veroordeling van geïntimeerde op grond van haar aansprakelijkheid voor de levering van een gebrekkig product, zodat zij terecht aan appellante vroeg in het geding tussen te komen.

Of de aansprakelijkheid van geïntimeerde wegens het geven van verkeerd advies al dan niet onder de dekking viel, is ter zake niet relevant, omdat de aansprakelijkheid van geïntimeerde wegens de levering van een gebrekkig product in het geding kon zijn. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat het beweerd

advies van geïntimeerde betrekking had op het gebruik van een bepaald type product, namelijk Uzin RR 185. Daar dit product volgens M.J. en de BVBA M.S. niet voldeed aan de verwachtingen, vertoonde het een functioneel gebrek waardoor schade was ontstaan na de levering en hiervoor ook dekking kon worden ingeroepen.

Het belangenconflict tussen partijen is in de gegeven omstandigheden niet te wijten aan geïntimeerde. Appellante is dan ook op grond van artikel 82 Wet Landverzekeringsovereenkomst ertoe gehouden het ereloon en de kosten van de raadsman van haar verzekerde ten laste te nemen. Hierbij dient er eveneens op gewezen te worden dat de uiteindelijke beslechting van het geschil niet relevant is voor de toepassing van art. 82 Wet Landverzekeringsovereenkomst. Enkel is vereist dat door een derde een aanspraak werd geformuleerd waarvoor appellante tot dekking kon gehouden zijn en het belangenconflict tussen de verzekeraar en de verzekerde niet aan deze laatste te wijten is, wat te dezen het geval is.

Het feit dat appellante in de procedure eveneens de belangen van geïntimeerde heeft behartigd, is verder niet relevant ten aanzien van de verschuldigde vergoeding. Door het belangenconflict was geïntimeerde gerechtigd zich te laten bijstaan door een advocaat. Dat appellante daarnaast eveneens een beroep moest doen op een raadsman, doet geen afbreuk aan haar gehoudenheid tot betaling van de ereloonstaat van de raadsman van geïntimeerde.

De door geïntimeerde ingeroepen dekking in het raam van de rechtsbijstandverzekering dient niet meer nader onderzocht te worden.

...

Rechtbank van Koophandel te Dendermonde
6e Kamer – 22 november 2010

Rechter: de h. De Croock

Rechters in handelszaken: de hh. Convents en Baillon

Advocaten: mrs. Defreyne en Steenbrugge

Wet Continuïteit Ondernemingen – Procedure gerechtelijke reorganisatie – Verkoop van onroerend goed – Geen machtiging noodzakelijk

Een verkoop van een onroerend goed buiten het kader van een overdracht onder gerechtelijk gezag van de onderneming of van een activiteit is niet onderworpen aan de voorafgaande machtiging door de rechtbank van koophandel. De onderneming blijft gedurende de gerechtelijke reorganisatie in principe beschikkings- en beheersbevoegd.